

Vakitsiz Ayrılık

— melike-esent · 14 Eylül 2009

Kah gülmüşüm kah ağlayamamışım...

Acıt/sa/da kanatmamış. Vurmuşum dibine yok saymışım. Üzsem de vazgeçemedim...

Meydan okumuşum hayata, ilmik ilmik cesavurda...

Hal kalmamış deryalara kafa tutmaya. Yol almışım vakit/siz/lik/te. Hadi gel güldür beni. Kalk gidelim de maviliğe. Sars, vur, kaldır musalladan...

İki dirhem bir çekirdek selametle...

Hakka kötek nerde kaldı felek...

Anam ağlamış, bağı yanmış, abim küfretmiş aniden yıkılışa, ablamsa halen şokta...

Gençmiş, deli doluymuş, söz anlamaza...

Hadi kalk gidelim günüşiğine. Umudun ekmeğinden bir parça bölelim umutsuza. Dipte kalmasın solan güller de...

Ruhumun giysisi bile kalmamış, kara toprakta...

Ne duruyorsun, kalk, silkelen bu bir rüya şükret haline...

FOTOĞRAF: GÜNIŞIĞIM ARŞİVİNDEN

MELİKE ESENTAŞ